

само ловътъ е позволената свобода. Въ тѣзи ловджийски занятия Ботйовъ правилъ впечатлѣние на Знаменскитѣ жители: Христофоръ Петковъ се показалъ не само отличенъ стрѣлецъ, но нему не мигало окоето и прѣдъ никаква опасностъ. Тамъ далечъ на часъ-два, имало нѣкакъвъ си „вълчи върхъ“: пиле не смѣяло да прѣхвъркне отъ свирѣпата гадъ, която на цѣли стада виела посрѣдъ бѣлъ день, камо ли човѣкъ да стѣпи. Така гласелъ селскитъ страхъ. Христофоръ Петковъ се хваналъ на басъ, че не само ще се качи горѣ, но и ще донесе ловъ. На слѣдующия день цѣлото село се събрало да види „стария вълкъ“, който нѣколко пѣти слизалъ въ селото, убить отъ „героятъ-учитель“. Ботйовъ поискалъ единъ голѣмъ ханджаръ, раздѣлилъ животното на двѣ, и държалъ първата лекция по анатомия прѣдъ ученици и прѣдъ цѣлото село. Но Христофоръ Петковъ е Христофоръ Ботйовъ, той нито измѣнява на убѣждението си, нито на характера си. — Има и други вълци — казалъ той. Най-опаснитѣ вълци сж въ градоветѣ, тѣ разполагатъ съ власть и богатства, съ войска и полиция. Тѣхъ трѣбва да избиемъ, ако не искаме да опустошаватъ цѣли села и градове. Вижте помѣщичитѣ! Какво работятъ тѣ и не смучатъ ли кръвта ви. Вижте царетѣ! Вижте поповетѣ! — Ние трѣбва да организираме живота си по нашитѣ народни начала и да не позволяваме никому да краде труда ни — завършилъ „анатомическата“ си рѣчь Христофоръ Петковъ. Отъ този день младежитѣ въ село Знаменка станали неговитѣ най-вѣрни приятели: съ тѣхъ той сподѣлялъ радости и скърби, съ тѣхъ той дѣлилъ залъкътъ си. Започнали се дългитѣ ноци на дългитѣ проповѣди. — Всичко отивало отъ зло на-по-зло. Край нѣма да иматъ злинитѣ, ако човѣкътъ самъ не помисли за себе си; равенство трѣбва да се основе на земята. Първиятъ, който е казалъ: това е мое — е първиятъ тиранинъ за човѣцитѣ. Ние